

bart, at han endnu engang i Stilhed gjorde Pers Regnskab op og vejede Mulighed og Risiko mod hinanden.

»Nej,« — kom det saa som et Træskospark efter endte Overvejelser. »Jeg vil it befat' mig med'et.«

Næsten før Ordene var udtalte, havde Per grebet sin Hat og stormede mod Døren uden Farvel.

Udenfor blev han roligere. Han sagde til sig selv, at han havde ingen Ret til at beklage sig. Han havde selv været med i den kannibalske Offerdans omkring Guldkalven. Hvad Under, at Dyret stangede nu, da han ikke længer vilde blote.

Men hvad skulde han gøre? Penge maatte han skaffe. Han ejede knap hundrede Kroner i Kontanter.

Han var gaaet ind i Frederiksberg Have og sad her længe paa en Bænk og brød sit Hoved med at finde en Udvej. Den Opfindsomhed, der var hans Styrke som Tekniker, svigtede ham heller sjelden, hvor det galdt Vanskeligheder af anden Art; og da han en Timestid efter rejste sig fra Bænken, havde han da ogsaa sin Plan færdig. Han vilde henvende sig til Oberst Bjerregrav. Denne Mand var han jo ovenikøbet et Besøg skyldig. Dog var det ikke hans Mening at prøve paa at laane Penge af ham; Obersten skulde blot være hans Mellemmand og